

Κόσμος γυναικῶν καὶ ἀνδρῶν,
 Νεανίσκων καὶ κορῶν,
 Σχεδὸν ὄλ' ἡ γειτονία
 Σπεύδει τότε' ἐκεῖ ἐν βίᾳ
 Καὶ τὰ τῆς φιλονεικίας,
 Ἐμπλεως περιεργείας,
 Νὰ νοήσῃ προσπαθεῖ
 Ὅπως συναποφανθῆ.

Μ' ὕφος κατανυκτικόν,
 Συγκινοῦν καὶ στωϊκόν.
 Ἡ κυρί' ἀπολογεῖται
 Καὶ πᾶν στῆθος συγκινεῖται.
 Μόλις δ' ἤνοιξε τὰ χεῖλη
 Ὅ συμβίος — καὶ οἱ φίλοι
 Πρὶν ἀκόμη δυναθῆ
 Κάπως νὰ ἐξηγηθῆ

«Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
 Κύριε, πρὶν νυμφευθῆς!»
 Τῷ φωνάζουν ὁμοφώνως·
 Μάτην ἀπατεῖ ἐντόνως

Ἐν Ὀδησσῷ

Ὅπως τὸν ἀχροασθῶσιν·
 Ἐν χορῷ ἀναβοῶσιν:
 «Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῆς,
 Κύριε, πρὶν νυμφευθῆς».

Ὅλος ἔξω ἑαυτοῦ
 Ἐκ τοῦ τρόπου τῶν αὐτοῦ,
 Ἐνα φίλον πλησιάζει,
 Ὅστις ἄφωνος βρεμβάζει.
 Πρὸς αὐτὸν χαμηλοφώνως,
 «Ἴσως σὺ, τῷ λέγει, μόνος,
 Μόνος σὺ μὲ ἐννοεῖς,
 Διὰτὶ δὲν ὁμιλεῖς;

Μὲ τὸ βλέμμα σκυθρωπόν,
 Τὰς ὄφρεις αὐτοῦ συσπῶν,
 Οὗτος τὸν παραμερίζει
 Κ' εἰς τὸ οὖς του ψιθυρίζει:
 «Ἐπρεπε νὰ τὰ σκεφθῶμεν,
 Φίλε μου, πρὶν νυμφευθῶμεν.
 Ταῦτα μεταξύ ἡμῶν».
 Κ' ἔφυγε λοξοδρομῶν.

Θ. ΣΟΛΟΜΟΣ

ΑΝΑΛΕΚΤΑ

Ἡ δυστυχία διὰ τὸν δειλὸν εἶνε γίγας· διὰ τὸν θαρραλέον νάνος, μὴ
 τολμῶν νὰ πλησιάσῃ διότι πάντως θὰ ἤττηθῆ.

Ἀληθῶς φιλοσοφικὴ μελέτη εἶνε ἐκεῖνη ἣτις καθιστᾷ ἡμᾶς ἀγαθωτέρους.

Ἐν τῷ βίῳ, ὡς ἐν περιπάτῳ, ἡ γυνὴ ὀφείλει νὰ στηρίζεται ἐπὶ ἀνδρὸς
 ὀλίγον τι ἀνωτέρου αὐτῆς.

Ἡ γυνὴ ἣτις ἐναθρύνεται ὑπερμέτρως διὰ τὸ κάλλος τῆς, ἀποδεικνύει
 ὅτι δὲν ἔχει ἄλλο τι προτέρημα ἀξιολογώτερον.

Αἱ διαβολαὶ καὶ αἱ βόμβαι διατρέχουσι πάντοτε εὐρὺν κύκλον πρὶν ἢ
 πέσωσι καὶ καταστρέψωσι.